

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Petra Sedláka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: J. P., , zastoupen JUDr. Filipem Princem, advokátem se sídlem Na Vrstvách 827/11, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2011, č. j. 885989/2011/DOP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2015, č. j. 1 A 6/2012 – 62,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2015, č. j. 1 A 6/2012 – 62, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 31. 10. 2011, č. j. 885989/2011/DOP, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 35 264 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Filipa Prince.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 31. 10. 2011, č. j. 885989/2011/DOP, kterým bylo rozhodnuto o odvolání stěžovatele proti Úřadu

pokračování

městské části Praha 10, odboru životního prostředí, dopravy a rozvoje, ze dne 22. 6. 2011, č. j. P10-068194/2011, R 440/2011/OŽD. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 10.000 Kč za porušení § 29 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, neboť bez povolení příslušného silničního správního úřadu umístil pevnou překážku, osazením dvou stromů, na veřejně přístupné účelové komunikaci před vrata umožňující vjezd na pozemek parc. č. 784 v k. ú. Malešice, čímž spáchal přestupek podle § 42a odst. 1 písm. l) citovaného zákona. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Stěžovatel v žalobě brojil proti tomu, že žalovaný nesprávně posoudil předběžnou otázku, a to, zda se na pozemku parc. č. 793/22 v k. ú. Malešice nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, neboť uvedený pozemek nesplňuje kritéria stanovená v citovaném ustanovení. Dále namítl, že se žalovaný nevypořádal s námitkami stěžovatele, a to zejména, že pozemek parc. č. 784 v k. ú. Malešice má spojení zajištěno jinými pozemními komunikacemi. Stěžovatel uvedl, že i v případě, že by se na pozemku parc. č. 793/22 veřejně přístupná komunikace nacházela, byly stromy vysazeny mimo tuto komunikaci a nebrání v přístupu na pozemek parc. č. 784. V této souvislosti poukázal na to, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Zároveň namítl, že podle § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích nelze považovat za účelovou komunikaci přímé napojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci. Závěrem žaloby namítl, že pozemek parc. č. 784 nikdy historicky neměl napojení na tvrzenou účelovou komunikaci, která by se měla nacházet na pozemku parc. č. 793/22.

Městský soud konstatoval, že správní orgán prokázal, že na pozemek parc. č. 784 vede jediná komunikace, a to právě přes předmětný pozemek stěžovatele a jeho manželky, čímž zároveň vyvrátil námitky stěžovatele, že by se bylo možno na pozemek parc. č. 784 dostat přes pozemky jiné. Dále se městský soud ztotožnil se závěrem správních orgánů, že jsou vyvráceny námitky ohledně neexistence historického napojení pozemku parc. č. 784 přes pozemek parc. č. 793/22. Podle městského soudu předcházející vlastník předmětného pozemku parc. č. 793/22 umožnil vlastníku pozemku parc. č. 784, aby si vybudoval vjezd, tedy pozemek splňoval podmínku nutné komunikační potřeby. Tento závěr podle městského soudu logicky vylučuje aktivní nesouhlas předchozího vlastníka tj. Státního statku hl. m. Prahy v likvidaci, přičemž lze mít za prokázané, že účelová komunikace byla zřízena dříve (nejpozději v srpnu 1993), nežli se stěžovatel stal vlastníkem pozemku (2010), jehož právní status byl a je pro žalobce závazný.

Městský soud konstatoval, že stěžovatel měl v případě vysazení stromů požádat příslušný správní orgán o povolení, ve smyslu ustanovení § 29 odst. 2 tohoto zákona. Nevýznamná je dle městského soudu skutečnost, že stromy byly vysazeny více než tři metry od hranice pozemku parc. č. 784 a že neohrožují bezpečnost veřejné komunikace, neboť ve zmíněném ustanovení nejsou uvedeny výjimky, kdy není dána povinnost podat žádost o povolení.

Zároveň podle městského soudu neobstojí ani argument, že stromy vysadil ve vzdálenosti 360 cm od cesty a 360 cm od pozemku parc. č. 784, čímž byly dle jeho názoru vysazeny zcela mimo veřejně přístupnou účelovou komunikaci, neboť veřejně přístupná

pokračování

účelová komunikace nepředstavuje v tomto případě pouhou přímku vedoucí napříč žalobcovým pozemkem ve vzdálenosti 720 cm od hranice sousedních pozemků. Městský soud konstatoval, že pokud účelová komunikace slouží k přístupu k více nemovitostem, může docházet k jejímu „větvení“ tak, aby skutečně došlo ke spojení všech nemovitostí, jejichž komunikační potřeba není nijak nahraditelná. Lze uzavřít, že jsou-li v posuzovaném případě stromy vysazeny v polovině spojnice mezi vraty na pozemek parc. č. 784 a zřetelnou hranicí hlavní větve veřejně přístupné účelové komunikace, představují pevnou překážku na tomto úseku účelové komunikace, kterou byl stěžovatel povinen odstranit.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel poukázal na skutečnost, že městský soud ve věci rozhodoval opakovaně poté, co jeho předcházející rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2014, č. j. 2 As 76/2013 - 25, a opětovně namítl nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky ze strany městského soudu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], kterou spatřuje ve způsobu, jakým městský soud posoudil otázku, zda se na předmětném pozemku parc. č. 793/22 v k. ú. Malešice ve spoluvlastnictví stěžovatele nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Opakovaně uvedl, že je toho názoru, že nejsou naplněny zákonné znaky podmiňující vznik veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a navíc jejich naplnění nebylo ani zkoumáno. Podle stěžovatele napojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby jejich vlastníků jsou zajištěny jinými pozemními komunikacemi, zároveň zpochybnil historické napojení pozemku parc. č. 784 a pozemku parc. č. 793/22. K případnému konkludentnímu souhlasu předchozího vlastníka pozemku parc. č. 793/22 s jeho užíváním jako veřejnou komunikací nebylo ani před soudem ani před správním orgánem vedeno dokazování.

Stěžovatel dále namítl, že skutkový stav, ze kterého soud vycházel, nemá oporu ve správním spise, neboť i kdyby se na pozemku parc. č. 793/22 měla nacházet veřejně přístupná účelová komunikace, byly předmětné stromy vysazeny mimo tuto komunikaci a nebrání vjezdu na pozemek parc. č. 784. V této souvislosti odkázal stěžovatel na § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, protože stromy byly vysazeny v místě, které může být jediné přímým napojením sousední nemovitosti na pozemní komunikaci a toto napojení není ve smyslu citovaného ustanovení účelovou komunikací.

Za zásadní pochybení městského soudu stěžovatel v kasační stížnosti označil , opětovné neprovedení většiny stěžovatelem navrhaných důkazů k doplnění skutkových zjištění.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti ve lhůtě mu k tomu stanovené nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

pokračování

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Z obsahu správního spisu zdejší soud zjistil, že přestupkové řízení bylo zahájeno na základě kontroly, kterou provedl Úřad městské části Praha 10, odbor životního prostředí, dopravy a rozvoje, dne 5. 5. 2011, a při které správní orgán prvního stupně zjistil, že stěžovatel umístil dva stromy před vrata umožňující vjezd na pozemek parc. č. 784 v k. ú. Malešice, čímž došlo k omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci. Ve věci proběhlo jednání, a to dne 2. 6. 2011, během kterého ve věci poskytli vyjádření jak stěžovatel, tak i paní M. B. a pan V. B. Důkazem existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. 793/22 byl pro správní orgán prvního stupně zejména znalecký posudek č. 448-66/01 zpracovaný znalcem Ing. Milošem Baxou za účelem stanovení ceny nemovitosti – domu č. p. 14 s příslušenstvím a s pozemkem parc. č. 784 v k. ú. Malešice, zpracovanému ke dni 14. 8. 1993 znalcem s dobovými fotografiemi, ze kterých je patrná existence příjezdové cesty na pozemek parc. č. 784 v dané době.

Z důkazních prostředků jsou ve správním spise založeny fotografie zachycující stav v daném území, situační letecké mapy a katastrální mapa daného území.

Z takto správním orgánem zjištěného skutkového stavu a z listin založených ve správním spise je zřejmé, že se na pozemku parc. č. 793/22 nachází vyjeté koleje, pravděpodobně zpevněné, zřetelně umožňující pohyb motorových vozidel po uvedeném pozemku. Tyto koleje vedou podél hranice jednotlivých sousedících pozemků např. parc. č. 785, parc. č. 784, parc. č. 781 atd.

Dále je z důkazních prostředků zřejmé, že se na pozemku parc. č. 784 nachází dřevěný přístřešek určený pro parkování dvou motorových vozidel a od tohoto přístřešku vedou dva páry vyjetých stop u samotného vjezdu do přístřešku. Zbytek pozemku parc. č. 793/22 (většina) mezi přístřeškem na pozemku parc. č. 794 a vyjetými kolejemi na pozemku parc. č. 793/22 je zatravněn.

Ze situačních fotografií je patrné, že stěžovatelem vysázené stromy jsou vysazeny v prostoru mezi vyjetými kolejemi, vedoucími podél citovaných pozemků, a přístřeškem na pozemku parc. č. 784.

Ze znaleckého posudku, na který se správní orgán prvního stupně odvolává, je patrné, že se na pozemku parc. č. 794 nacházela stavba, která byla umístěna v jiné části citovaného pozemku, než je umístěn současný přístřešek, která navíc nepřiléhala ke stavbě na pozemku parc. č. 785. Na pozemek 784 byl umožněn vstup i dřevěnými „vrátky“ přímo přiléhajícími ke stavbě parc. č. 785. Pohled na tato „vrátka“ je kryt složeným dřevem. Nelze proto na této fotografii poznat, zda od „vrátek“ vedla přes pozemek viditelná cesta.

Podle § 42a odst. 1 písm. l) zákona o pozemních komunikacích, ve znění účinném

pokračování

v době vysazení předmětných stromů, se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 29 umístí na pozemní komunikaci pevnou překážku nebo ji neodstraní na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem.

Podle § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích lze pevnou překážku umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace a se souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici a rychlostní silnici, v ostatních případech se souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky. Povolení lze vydat pouze za předpokladu, že nebude ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu a že žadatel o vydání povolení zajistí na svůj náklad všechna potřebná opatření.

Podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích jsou pevné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, jejich vlastníci povinni odstranit na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem. Po marném uplynutí stanovené lhůty je vlastník dálnice, silnice nebo místní komunikace oprávněn odstranit pevnou překážku na náklady jejího vlastníka.

Jestliže byl stěžovatel postižen za umístění pevné překážky na pozemní komunikaci, musí být beze zbytku prokázáno, že v místě existuje pozemní komunikace a že na této existující komunikaci byla umístěna pevná překážka. V souzené věci jak správní orgány, tak městský soud vycházely ze závěru, že se na pozemku parc. č. 793/22 nachází veřejně přístupná účelová komunikace sloužící k přístupu na pozemek parc. č. 784.

Tento závěr ale podle zdejšího soudu není spolehlivě prokázán.

Správní orgány ani městský soud se nedostatečně zabývaly existencí komunikace napojující pozemek parc. č. 784. Judikatura správních soudů dlouhodobě a konstantně uvádí, že znaky účelových pozemních komunikací jsou dány jednak zákonem, a to pojmové znaky pozemní komunikace dle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a pojmové znaky účelové pozemní komunikace vymezené dle § 7 odst. 1 věta první, resp. v § 7 odst. 2 věta první zákona o pozemních komunikacích, a jednak byl dovozeny judikaturou jak Ústavního soudu, tak správních soudů, a to souhlas (alespoň konkludentní) vlastníka pozemku, na kterém se veřejně přístupná účelová komunikace nachází, a nutná komunikační potřeba.

Důkazy shromážděné ve správním spise ale splnění znaků pro vznik účelové komunikace neprokazují.

Správní orgán se musí na prvním místě zabývat tím, zda se na dotčeném pozemku vůbec nachází pozemní komunikace ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích („*pozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti*“). Ve smyslu tohoto ustanovení se musí jednat o cestu, která je v terénu patrná a stálá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 As 63/2013 – 49). Již v tomto bodě důkazní prostředky sice poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že se na

pokračování

pozemku parc. č. 793/22 nachází určitá cesta, nicméně tato v terénu patrná a zjevně stálá cesta vede podél pozemku parc. č. 784, nikoliv na něj. Z předložených fotografií není zřejmá žádná v terénu patrná a stálá cesta, která by vedla přímo na pozemek parc. č. 784, neboť, jak již zdejší soud výše uvedl, pozemek parc. č. 793/22 je mezi v terénu patrnou a zřejmě i stálou cestou a přístřeškem na pozemku parc. č. 784 většinově zatravněn a vyjeté koleje jsou pouze v bezprostřední blízkosti vrat uvedeného přístřešku.

Ani naplnění podmínky podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích není předloženými důkazními prostředky bezezbytku prokázáno. Podle uvedeného ustanovení má cesta sloužit jako přístup a příjezd k určitým nemovitostem nebo k obhospodařování zemědělských či lesních pozemků. Vznik veřejně přístupné účelové komunikace je odvozován z její existence s konkludentním souhlasem předcházejícího vlastníka pozemku parc. č. 793/22 vyplývající ze znaleckého posudku zpracovaného za účelem stanovení ceny nemovitosti – domu č. p. 14 s příslušenstvím a s pozemkem parc. č. 784 v k. ú. Malešice, zpracovanému ke dni 14. 8. 1993, jehož součástí jsou fotografie zachycující dřevěná „vrátka“ směřující na pozemek parc. č. 793/22. Již pouhým prostým srovnáním fotografií ze znaleckého posudku a fotografií zachycující aktuální stav lze dospět ke zjištění, že situace v území je odlišná. Zatímco na fotografiích, které jsou součástí znaleckého posudku, by teoreticky mohla být zachycena cesta přiléhající zcela k nemovitosti na pozemku parc. č. 783, tak fotografie zachycující současný stav prokazují vjezd do obou vrat současného přístřešku pro motorová vozidla ve zcela jiné pozici na předmětném pozemku. Pokud tedy existovala v roce 1993 nějaká „veřejně přístupná účelová komunikace“ přes pozemek parc. č. 793/22 na pozemek parc. č. 784, vedla jinou částí pozemku parc. č. 793/22, než která je nyní využívána ke vjezdu na pozemek parc. č. 784. V žádném případě nelze celý pozemek parc. č. 793/22 označit za veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Lze nanejvýš dospět, po dostatečných skutkových zjištěních, k závěru, že se na uvedeném pozemku mohou nacházet veřejně přístupné účelové komunikace. Proto je podstatné, jakým způsobem byl obsluhován pozemek parc. č. 784 v minulosti, kudy vedlo jeho komunikační napojení a kdy začal majitel pozemku parc. č. 784 užívat pozemek parc. č. 793/22 v současnosti užívaném rozsahu jako příjezd ke své nemovitosti.

Další podmínkou vzniku veřejně přístupné účelové komunikace je souhlas (alespoň konkludentní) vlastníka pozemku, na kterém se veřejně přístupná účelová komunikace nachází. V této souvislosti se musí správní orgán zabývat reakcí vlastníků pozemku parc. č. 793/22 na jeho užívání z historického pohledu, nicméně ve shora naznačených souvislostech rozsahu užívání pozemku parc. č. 793/22. Nelze srovnávat užívání bočního vstupu na pozemek majitelem jako pěším a rozsah, ve kterém je cizí pozemek užíván pro vjezd dvou motorových vozidel.

Zároveň se musí správní orgán zabývat i existencí nutné komunikační potřeby. Dobové fotografie ze znaleckého posudku ukazují, že dříve se na pozemku parc. č. 784 nacházel rodinný dům a pozemek parc. č. 793/22 mohl být užíván k obhospodařování tohoto pozemku, zejména k zajištění příchodu k nemovitosti, která se na něm nacházela. Oproti tomu v současnosti podle fotografií založených ve správním spise slouží pozemek parc. č. 784 spíše pouze pro umístění přístřešku pro motorová vozidla a slouží spíše obsluze jiné související stavby, což vyplývá i z parkování vozidel zachycených na fotografiích

pokračování

předložených stěžovatelem i na jiných pozemcích. Správní orgán musí vyhodnotit i otázku nutného komunikačního napojení pozemku, resp. k čemu slouží užívání pozemku parc. č. 793/22 vlastníkem nemovitosti na pozemku parc. č. 784. Vybudování jakékoliv nemovitosti určené k parkování motorových vozidel by mělo být vázáno na již stávající existenci komunikačního napojení takové nemovitosti. Je zcela absurdní budovat garáž, do které nevede žádná legální přístupová komunikace.

Bez ohledu na vše shora uvedené nelze opomíjet ani § 10 odst. 1 věta druhá zákona o pozemních komunikacích, dle kterého přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací. Ze situačních fotografií lze usuzovat na existenci cesty na pozemku parc. č. 793/22, nicméně tato cesta, jak bylo výše řečeno, vede podél ostatních pozemků. Z fotografií není patrné žádné větvení u pozemku parc. č. 784. Pokud tedy existuje na pozemku parc. č. 793/22 veřejně přístupná účelová komunikace vedoucí podél sousedících pozemků, tak napojení pozemku parc. č. 784 může být pouze připojením na tuto komunikaci. V takovém případě se nemůže jednat o samostatnou veřejně přístupnou účelovou komunikaci a žalovaný by se musel opětovně vypořádat se zásahem, který představuje vysazení obou stromů.

Nejvyšší správní soud po posouzení kasační stížností napadeného rozsudku a obsahu správního spisu dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Shodně z nedostatečně zjištěného skutkového stavu vycházel i žalovaný. Městský soud namísto toho, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek městského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

S ohledem na to, že vytýkané vady se týkají shodně zjištění skutkového stavu před městským soudem a před správními orgány, a s ohledem na to, že v řízení před správními orgány nebyla řádně zjištěna již základní otázka, tj. (ne)existence veřejně přístupné účelové komunikace, jako podkladu pro rozhodnutí o samotném přestupku stěžovatele, rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. i o zrušení rozhodnutí žalovaného.

V navazujícím řízení si bude muset žalovaný nejprve učít závěr o tom, zda existuje na pozemku parc. č. 793/22 veřejně přístupná účelová komunikace, pokud ano, tak kde se na citovaném pozemku komunikace nachází a zda vede na pozemek parc. č. 784 nebo zda se v případě výjezdu z přístřešku na pozemku parc. č. 784 jedná pouze o připojení nemovitosti na komunikaci ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, které samo o sobě není účelovou komunikací. Ve vazbě na tyto závěry následně žalovaný rozhodne o odvolání stěžovatele.

Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu, věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil žalobou napadené rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 31. 10. 2011, č. j. 885989/2011/DOP, a věc proto podle § 78

pokračování

odst. 4 s. ř. s. vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, která předcházela zrušenému rozhodnutí krajského (městského) soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

Výrok o náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, a proto je povinen zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení.

Důvodně vynaložené náklady sestávají ze zaplacených soudních poplatků, z odměny za zastupování a z náhrad výdajů zástupce stěžovatele. Náklady za zaplacené soudní poplatky tvoří částku ve výši 13 000 Kč [1 x 3000 Kč za žalobu podle položky č. 18 bod 2 písm. a) sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2012, a 2 x 5000 Kč za kasační stížnost podle položky č. 19 tohoto zákona ve znění pozdějších předpisů].

Jelikož byl stěžovatel v řízení před městským soudem i v řízení před Nejvyšším správním soudem advokátem JUDr. Filipem Princem, náleží mu náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením. Zástupce stěžovatele je plátce DPH. Odměna za zastupování v celkové výši 22 264 Kč byla určena podle § 7 bodu 5, ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2012, za následující úkony - převzetí a příprava věci, podání žaloby, za každý z těchto úkonů právní služby náleží odměna ve výši 2100 Kč, celkem 4200 Kč. Odměna za zastupování za následující úkony - účast na jednání před městským soudem, podání první kasační stížnosti, účast na jednání před městským soudem po vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení, podání druhé kasační stížnosti, byla určena podle § 7 bodu 5, ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 31. 12. 2012 za každý z těchto úkonů právní služby náleží odměna ve výši 3100 Kč, celkem 12 400 Kč. K odměně za zastupování je nutno připočítat též náhradu hotových výdajů zástupců stěžovatele (režijní paušál), která činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za každý z uvedených šest úkonů, celkem 1800 Kč. Protože jsou zástupci stěžovatele plátcí DPH, zvyšuje se přiznaná částka nákladů řízení podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku odpovídající této dani, tj. o 21 % z částky 18 400 Kč, tj. o částku 3864 Kč.

Procesně neúspěšnému žalovanému tak Nejvyšší správní soud uložil povinnost zaplatit úspěšnému stěžovateli na náhradě nákladů řízení částku ve výši 35 264 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu